

Probing Our Fortune - Προετοιμασία καριέρας και Πλάνου ζωής με χρήση των λαϊκών παραμυθιών

Οδηγός για τη χρήση των καρτών των λαϊκών
παραμυθιών

Άμινμπεγκ

Λαϊκό παραμύθι από το Μπασκίρ

(Οι Μπασκίρ είναι ένα μη σλαβικό έθνος της Ρωσίας. Είναι η κυρίαρχη εθνότητα του Μπασκορτοστάν στη Ρωσία).

Συγγραφέας: Ένα Virág Suhajda

Επιστημονική Επιμέλεια: Ildikó Boldizsár

Εικονογραφήσεις: Anna Kun

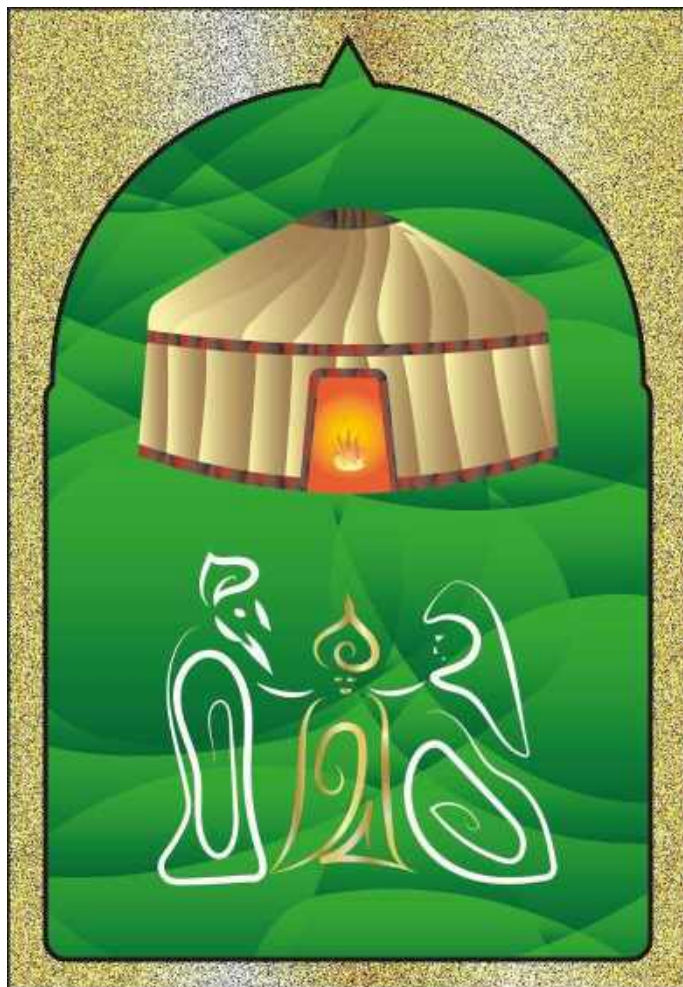
Co-funded by
the European Union

Χρηματοδοτείται από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ωστόσο, οι απόψεις και οι γνώμες που εκφράζονται είναι αποκλειστικά του/των συγγραφέα/ων και δεν αντανακλούν κατ' ανάγκη εκείνες της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (EACEA). Ούτε η Ευρωπαϊκή Ένωση ούτε ο EACEA μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι γι' αυτές.

Περιεχόμενα

Το παραμύθι - Αμινμπέγκ	5
Ο οδηγός για το παραμύθι	14
Από πού να ξεκινήσετε όταν εργάζεστε μόνοι σας με το παραμύθι;	20
Από πού να ξεκινήσετε όταν εργάζεστε με την ιστορία ως εκπαιδευτής	
Πιθανό σενάριο για ομαδική δραστηριότητα ;	

Το παραμύθι - Αμίνμπεγκ

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσαν ένας γέρος και μια γριά.

Είχαν κι έναν γιο που τον έλεγαν Αμίνμπεγκ. Οι γονείς του ήθελαν, πάση θυσία, να κάνουν τον Αμίνμπεγκ έμπορο, αλλά εκείνος δεν είχε την παραμικρή επιθυμία να γίνει κάτι τέτοιο. Η καρδιά του λαχταρούσε πιο πολύ ό,τι είχε να κάνει με την επιστήμη και την τέχνη.

Όταν το αγόρι έγινε δεκαέξι ετών, οι γονείς του του έδωσαν εκατό χρυσά νομίσματα και τον έστειλαν σε ένα μακρύ ταξίδι για να μάθει όλα όσα έπρεπε να γνωρίζει ένας καλός έμπορος στις μακρινές πόλεις.

Ο Αμίνμπεγκ ξεκίνησε. Περπάτησε μέχρι που έφτασε σε μια μεγάλη πόλη. Πέρασε τη νύχτα σε ένα πανδοχείο. Ήταν μισοκοιμισμένος, όταν άκουσε κάποιον να φωνάζει κάτω από το παράθυρό του:

- Στην άκρη της πόλης ζει ένας εκατόχρονος γέρος! Αν θέλεις να μάθεις να γράφεις, πήγαινε κοντά του, θα σε μάθει!

Ο Αμίνμπεγκ πήγε αμέσως στον γέρο και συμφώνησε ότι, με εκατό χρυσά νομίσματα, θα του μάθαινε να γράφει σε ένα χρόνο.

Ένα χρόνο αργότερα, ο Αμίνμπεγκ ήξερε να γράφει με τόσο όμορφα καλλιγραφικά γράμματα που όλοι έμεναν έκπληκτοι. Αλλά όχι μόνο έγραφε όμορφα, ήταν και τόσο επιδέξιος που μπορούσε να μιμηθεί τη γραφή οποιουδήποτε, μέχρι το τελευταίο της γραμματάκι. Γύρισε λοιπόν πίσω και πήγε σπίτι του, στους γέρους γονείς του.

Οι γονείς του, όμως, στενοχωρήθηκαν πολύ, όταν έμαθαν ότι ο Αμίνμπεγκ δεν είχε καταφέρει να γίνει έμπορος. Έτσι, του έδωσαν και πάλι εκατό χρυσά νομίσματα στο χέρι και του ζήτησαν πιο επιτακτικά, τη φορά αυτή, να πάει και να μάθει ό,τι χρειαζόταν για να ξεκινήσει το εμπόριο.

Λοιπόν, ο Αμίνμπεγκ έφυγε ξανά. Το βράδυ έφτασε σε μια άλλη μεγάλη πόλη. Μόλις ξημέρωσε, όταν άνοιξε το παράθυρο να πάρει λίγο αέρα, άκουσε πάλι κάποιον να φωνάζει:

- Αν θέλεις να μάθεις σκάκι, πήγαινε στον άντρα με τα κόκκινα γένια που μένει στο κέντρο της πόλης!

Μια και δυο, ο Αμίνμπεγκ έτρεξε στον κοκκινογένη, που έμενε στο κέντρο της πόλης. Με μεγάλη ευκολία έπεισε τον Αμίνμπεγκ ότι, για εκατό χρυσά νομίσματα, θα του μάθαινε, μέσα σε ένα χρόνο, να παίζει σκάκι.

Πράγματι, μέχρι να τελειώσει η χρονιά, ο Αμίνμπεγκ μπορούσε να παίζει σκάκι με τέτοιο τρόπο ώστε να νικά ακόμη και τους πιο δυνατούς και διάσημους παίκτες.

Τότε, γύρισε ξανά στο σπίτι του και στους γονείς του.

Τον μάλωσαν πολύ και του έβαλαν τις φωνές που ξόδευε σε άχρηστα πράγματα τα χρήματα που είχαν κερδίσει με τόσο ιδρώτα. Μετά, όμως, τι να κάνουν, του έδωσαν

πάλι εκατό χρυσά νομίσματα και τον έστειλαν για να μάθει, επιτέλους, τα κόλπα του εμπορίου.

Όπως και στα προηγούμενα ταξίδια του, ο Αμίνμπεγκ, αργά το βράδυ, έφτασε και πάλι σε μια καινούργια μεγάλη πόλη. Πήγε για ύπνο και το πρωί, όταν βγήκε στο δρόμο, είδε έναν άντρα που διαλαλούσε με δυνατή φωνή:

- Αν θέλεις να μάθεις να παίζεις βιολί, πήγαινε στον μουσικό! Θα τον βρεις στην πλατεία της αγοράς!

Ο Αμίνμπεγκ πήγε αμέσως στον μουσικό και, με τα εκατό χρυσά νομίσματα, έγινε μαθητής του. Μετά από ένα χρόνο, μπορούσε να παίξει βιολί τόσο όμορφα που ακόμη και ο δάσκαλός του τον κοιτούσε εκστατικά.

Γύρισε πάλι στο σπίτι των γονιών του. Τούτη τη φορά, οι ηλικιωμένοι γονείς του έγιναν έξω φρενών, όταν διαπίστωσαν ότι ο γιος τους ξόδεψε για άλλη μια φορά τα πολύτιμα χρήματα σε άχρηστα πράγματα. Ντρέπονταν επίσης τους γείτονές τους γιατί γέννησαν έναν τόσο ανάξιο γιο.

Έτσι, μάζεψαν τα πράγματά τους και έφυγαν να εγκατασταθούν σε άλλο χωριό. Στο δρόμο, πείνασαν και ήθελαν να αγοράσουν ψωμί. Ναι, αλλά δεν τους είχε απομείνει ούτε ένα νόμισμα στις τσέπες τους.

Τα έβαλαν με τον Αμίνμπεγκ και του φώναζαν: «εσύ, εσύ είσαι η αιτία όλων των προβλημάτων μας, εξαιτίας σου φύγαμε από το χωριό μας, δεν μας έχει μείνει τίποτα, χάρη στο στραβό σου το κεφάλι!» του είπαν και τον πούλησαν σε ένα διερχόμενο караβάνι.

Το караβάνι προχωρούσε, προχωρούσε, ώσπου βρέθηκε σε μια έρημο όπου δεν υπήρχε ούτε μια στάλα νερό. Με τα πολλά, έφτασαν κάποτε σε ένα παμπάλαιο πηγάδι. Οι άνθρωποι άρπαξαν, τότε, ένα σκοινί και έναν κουβά και κατέβασαν τον κουβά μέχρι τον πάτο του πηγαδιού, αλλά ούτε εκεί μέσα βρήκαν σταγόνα νερό.

«Λοιπόν, αγόρι, δεν δοκιμάζεις κι εσύ, ίσως σταθείς πιο τυχερός!» πρόσταξε τον Αμίνμπεγκ ο αρχηγός του караβανιού.

Έδεσαν, λοιπόν, τον Αμίνμπεγκ με ένα σκοινί από τη μέση και τον κατέβασαν στο πηγάδι. Το αγόρι έφτασε στο πάτο του πηγαδιού και κοίταξε γύρω του, αλλά δεν βρήκε ούτε σταγόνα νερό.

Είδε όμως μια μεγάλη πέτρα, που έλαμπε από κάτω της κάτι σαν φως. Σήκωσε την πέτρα και τότε τυφλώθηκε από τη λάμψη! Κάτω από την πέτρα, υπήρχε ένας μεγάλος λάκκος, ξέχειλος από χρυσάφι! Χωρίς να το πολυσκεφτεί, γέμισε τον κουβά και φώναξε να τραβήξουν πάνω το θησαυρό. Ο κόσμος από πάνω χάρηκε πολύ με το χρυσάφι και κατέβασε ξανά τον κουβά.

Όταν και ο τελευταίος κόκκος χρυσού είχε ανεβεί πάνω, ο Αμίνμπεγκ δέθηκε στην άκρη του σχοινιού και φώναξε στους ανθρώπους του караβανιού να τον τραβήξουν κι αυτόν επάνω. Όμως, τότε εκείνοι άρχισαν να μαλώνουν μεταξύ τους: «αν το τραβήξουμε», έλεγαν, «το αγόρι θα ζητήσει για λογαριασμό του ολόκληρο τον θησαυρό!».

Χωρίς να το σκεφτούν, λοιπόν, δεύτερη φορά, έκοψαν το σχοινί και το φτωχό αγόρι έπεσε πάλι ανάσκελα στον πάτο του πηγαδιού. Καθώς είχε, μάλιστα, χτυπήσει από το πέσιμο, έμεινε εκεί σαστισμένος κάμποση ώρα. Μόλις συνήλθε, αναρωτήθηκε πώς θα μπορούσε να βγει από τη βαθιά φυλακή του πηγαδιού.

Καθώς άρχισε να σέρνεται ψηλαφητά στο σκοτάδι, το χέρι του χτύπησε σε ένα βαρύ σιδερένιο δίσκο. Τον σήκωσε και, τότε, ένας ζιγκ-ζαγκ διάδρομος άνοιξε μπροστά του. Τον ακολούθησε χωρίς φόβο, μέχρι που έφτασε σε μια ευρύχωρη αίθουσα. Σε μια γωνιά της, το Πνεύμα του πηγαδιού καθόταν λυπημένο και θλιμμένο, γιατί ήταν άρρωστο και όλες οι δυνάμεις του το είχαν εγκαταλείψει.

Το αγόρι πλησίασε το Πνεύμα και του υποκλίθηκε. Εκείνο γρύλισε θυμωμένα, ωστόσο, ο Αμίνμπεγκ δεν το φοβήθηκε. Αμέσως μετά, είδε ένα βιολί, αφημένο στη γωνία και ρώτησε το Πνεύμα του πηγαδιού αν μπορούσε να το πάρει. Άρχισε, λοιπόν, να παίζει βιολί, αλλά τόσο γλυκά και όμορφα που το Πνεύμα του πηγαδιού έγινε μεμιάς καλά!

«Πώς βρέθηκες εδώ, αγόρι μου;» - ρώτησε τότε φιλικά τον Αμίνμπεγκ. Ο Αμίνμπεγκ του είπε πώς του είχαν φερθεί οι άπληστοι άνθρωποι του караβανιού. «Με γιάτρεψες, και γι' αυτό δεν θα είμαι αχάριστος», είπε το Πνεύμα του πηγαδιού.

Πήρε, το λοιπόν, στην πλάτη του το αγόρι, και ωπ ωπ , βγήκαν από το βαθύ πηγάδι. Εκεί, το Πνεύμα έδωσε στον Αμίνμπεγκ ένα μουλάρι και τον έστειλε να βρει τον δρόμο του.

Ο Αμίνμπεγκ μετά από λίγο πρόλαβε πάλι το караβάνι. Όταν όμως ο αρχηγός του караβανιού είδε μπροστά του το αγόρι που νόμιζε ότι ήταν νεκρό, έγραψε γρήγορα ένα γράμμα και έστειλε τον Αμίνμπεγκ να το πάει στη γυναίκα του.

Ο Αμίνμπεγκ ξεκίνησε και όταν το караβάνι είχε πια χαθεί από τα μάτια του, άνοιξε το γράμμα και να τι διάβασε: «σκότωσε το αγόρι που φέρνει αυτό το γράμμα και θάψε το για να μην το πάρει είδηση κανείς!» έγραφε το γράμμα.

Χωρίς να χάσει καθόλου καιρό ο Αμίνμπεγκ, έσκισε το γράμμα, έβαλε ένα άλλο στη θέση του και έγραψε, μιμούμενος τη γραφή του αρχηγού του караβανιού : «γυναίκα μου, καλοδέξου το αγόρι που σου φέρνει αυτό το γράμμα στο σπίτι μας, τάισε το, δώσε του νερό και φέρσου του καλά μέχρι να επιστρέψω!»

Η γυναίκα διάβασε το γράμμα του συζύγου της, καλωσόρισε το αγόρι στο σπίτι της, το τάισε, του έδωσε νερό και όλα τα καλά.

Το βράδυ, όταν ο Αμίνμπεγκ κοίταξε έξω από το παράθυρό του, είδε ότι όλη η πόλη κοιμόταν, μόνο τα παράθυρα ενός μεγάλου πύργου ήταν φωτεινά. «Γιατί καίει το κερί σε εκείνον τον πύργο τη νύχτα;» ρώτησε τη γυναίκα. «Α, εκεί, μένει ο αφέντης της πόλης. Του αρέσει πολύ να παίζει σκάκι, μάλλον κάθεται ακόμα δίπλα στη σκακιέρα του. Λένε ότι θα δώσει την περιουσία του, όλο του τον πλούτο και όλη την εξουσία του σε όποιον τον νικήσει στο παιχνίδι!»

Μόλις ξημέρωσε, ο Αμίνμπεγκ ήταν ήδη στο σπίτι του αφέντη της πόλης. «Τι θα ήθελες καλέ μου φίλε;» τον ρώτησε ο αφέντης της πόλης. «Άκουσα ότι είσαι πολύ καλός στο σκάκι και κανείς δεν μπορεί να σε νικήσει». Ήρθα να παίξω μαζί σου για να δω αν θα

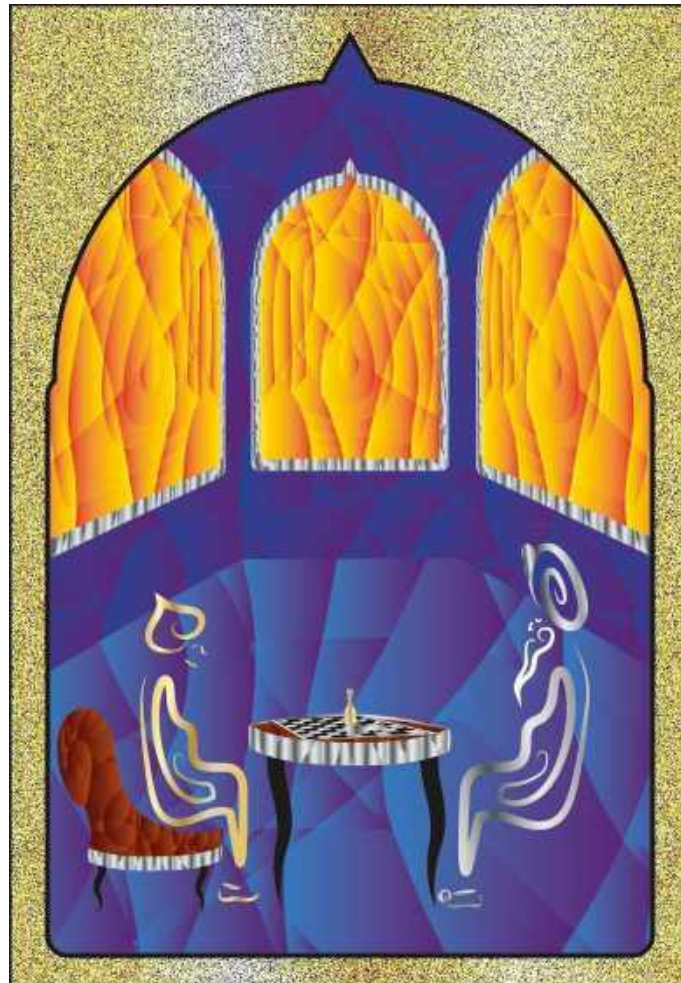
σταθώ τυχερός!» «Μετά χαράς», απάντησε ο αφέντης της πόλης. «Αν με νικήσεις, η εξουσία μου και όλος ο πλούτος μου είναι δικός σου, αλλά αν νικήσω, θα σε αποκεφαλίσω».

Κάθισαν λοιπόν να παίξουν σκάκι και ο Αμίνμπεγκ κέρδισε τρία συνεχόμενα παιχνίδια. Τότε ο αφέντης της πόλης του είπε: "Είμαι μεγάλος πια σε ηλικία, βαρέθηκα να κυβερνώ. Έψαχνα για έναν άνθρωπο που θα ήταν ο άξιος διάδοχός μου στη διοίκηση της πόλης. Μόλις τον βρήκα." Έτσι ο Αμίνμπεγκ πήρε τη θέση του ηλικιωμένου αφέντη της πόλης και μαζί όλα τα πλούτη και την περιουσία του.

Στο μεταξύ έφτασε στην πόλη και το караβάνι και ο αρχηγός του πήγε γρήγορα γρήγορα στο σπίτι του να συναντήσει τη γυναίκα του. «Λοιπόν, γυναίκα μου, έκανες αυτό που σε διέταξα στο γράμμα μου;» "Και βέβαια το έκανα!" απάντησε η γυναίκα. «Το τάισα, το πότισα το αγόρι που έστειλες, του φέρθηκα σαν να ήταν ο δικός μου γλυκός γιος!». «Ανόητο πλάσμα!» της έβαλε τις φωνές ο άντρας της: «αυτό σου έγραψα; Δώσε μου αμέσως το γράμμα, να σου το διαβάσω εγώ, αφού εσύ δεν ξέρεις να διαβάζεις!». Η γυναίκα, τι να κάνει, του έφερε το γράμμα κι ο άντρας, διαβάζοντάς το, δύσκολα πίστευε στα μάτια του. Έξω φρενών, λοιπόν, ρώτησε τη γυναίκα του, ουρλιάζοντας: «και, τώρα, πού είναι ο καταραμένος;». «Στο παλάτι, άντρα μου! Έχει γίνει ο καινούργιος αφέντης της πόλης μας» του απάντησε η γυναίκα.

Πολύ σύντομα έφτασαν στην πόλη και οι γονείς του αγοριού. Χάρηκαν τόσο πολύ όταν είδαν τον Αμίνμπεγκ στο μπαλκόνι του λαμπρού παλατιού! Τώρα μετάνιωσαν που ήθελαν ντε και καλά να τον κάνουν έμπορο! Ο γιος τους είχε γίνει άντρας με εξουσία και πλούτο, αλλά και τι καλός άνθρωπος! Διψούσε για γνώσεις και τέχνη και πέτυχε αυτό που ήθελε!

Ο Αμίνμπεγκ, αφού έγινε ο καινούργιος αφέντης της πόλης, έχτισε παντού σχολεία. Όλοι οι άνθρωποι, σε εκείνη την πόλη, μορφώθηκαν και καλλιεργήθηκαν. Και η ιστορία του Αμίνμπεγκ απλώθηκε σε όλο τον κόσμο κι ήρθε και στ' αυτιά των προπαππούδων των παππούδων μου κι από στόμα σε αυτή ήρθε και ως εμένα, όπου δεν ήμουνα εκεί!

Οδηγός για το παραμύθι

Στην αρχή της ενήλικης ζωής, όλοι μπαίνουμε στη ζωή όπως ο Άμινμπεγκ, εξοπλισμένοι με τις δικές μας επιθυμίες, τις προσδοκίες των γονέων και του περιβάλλοντος και διαφορετικούς πόρους. Το ερώτημα, το μεγάλο ερώτημα για όλους μας: τι να το κάνουμε;

Από πού ξεκινάμε; Να μάθουμε κάτι που είναι πιθανό να οδηγήσει σε μια καλά αμειβόμενη δουλειά; Μήπως πρέπει να ακούσουμε τους γονείς μας και το περιβάλλον μας και να επιλέξουμε ανάλογα; Ή θα πρέπει να κάνουμε κάτι που θεωρούμε σημαντικό; Τι είδους γνώσεις και δεξιότητες χρειαζόμαστε γενικά για να προχωρήσουμε;

Στο τέλος, ο Άμινμπεγκ - η ιστορία δεν μας λέει τα συναισθήματά του γι' αυτό - επιλέγει να ακούσει την καρδιά του. Οι γονείς του προσπαθούν τρεις φορές να τον πείσουν με όποιο κόστος για να γίνει έμπορος, αλλά κάθε φορά προτιμά να "αρπάξει" τις ευκαιρίες που του προσφέρονται και να κάνει αυτό που τον ενδιαφέρει. Κοιτάζοντας αυτά που μαθαίνει, θα μπορούσε κανείς να σκεφτεί ότι ο Άμινμπεγκ απέκτησε ένα είδος πτυχίου ελευθέρων τεχνών, με φαινομενικά αταίριαστες δεξιότητες και ικανότητες.

Ας μη βιαζόμαστε να κρίνουμε τους γονείς, οι οποίοι πιθανώς ήθελαν το καλύτερο για το γιο τους και του έδιναν τα χρυσά νομίσματα ξανά και ξανά για να τον σπρώξουν προς τη "σωστή" κατεύθυνση. Αλλά όσο υποστηρικτικό και αν είναι το υπόβαθρο ενός γονέα, οι γονείς δεν μπορούν ποτέ να ορίσουν τη σωστή κατεύθυνση για τα παιδιά τους. Ένα από τα πιο σημαντικά βήματα για να ανεξαρτητοποιηθούμε και να μεγαλώσουμε είναι να αρχίσουμε να ακολουθούμε το δικό μας δρόμο, ακόμη και μακριά από τις γονεϊκές προσδοκίες.

Ωστόσο, δεν μπορούμε να πούμε ότι στην αρχή της ιστορίας ο Άμινμπεγκ είναι πραγματικά συνειδητοποιημένος σχετικά με τον τρόπο του. Δεν ξέρει πραγματικά τι θέλει και πηγαίνει όπου του παρουσιάζεται μια ευκαιρία. Δεν σκέφτεται πραγματικά πώς θα χρησιμοποιήσει στην πραγματικότητα αυτά που έχει μάθει. Για να έχει πραγματικά τον έλεγχο της ζωής του, χρειάζεται κάτι περισσότερο από αυτό, και αυτή η ιστορία διηγείται πώς τελικά απέκτησε αυτό το "περισσότερο".

Ξανά και ξανά, ο Άμινμπεγκ πηγαίνει σπίτι, περιμένει - και παίρνει! - βοήθεια από το σπίτι, μέχρι που οι γονείς του υποχωρούν. Ίσως μας θυμίζει εδώ την εικόνα ενός "εφήβου", που πάει από το ένα πανεπιστήμιο στο άλλο, με την υποστήριξη των γονιών του, μέχρι να γίνει τριάντα χρονών. Αυτό δεν είναι μια καλή λύση για το ξεκίνημα μιας ζωής, οπότε χρειάζεται ένα ριζοσπαστικό βήμα: Ο Άμινμπεγκ πωλείται στο καραβάνι.

Πριν μας εντυπωσιάσει η σκληρότητα αυτής της εικόνας, που μοιάζει να είναι η εικόνα ενός παιδιού που πωλείται στη σκλαβιά, ας σταματήσουμε για λίγο για να εξετάσουμε τον συμβολισμό και την κατάσταση της ίδιας της ιστορίας. Στον Μεσαίωνα, ήταν ένας πολύ συνηθισμένος τρόπος εκπαίδευσης των παιδιών, να τα δίνουν ως βοηθούς σε

κάποιον, έστω και έναντι χρημάτων, όπου θα μπορούσαν να μάθουν ένα επάγγελμα και τελικά να κερδίσουν την ζωή τους. Το ίδιο το παραμύθι μας λέει ότι δεν πρόκειται πραγματικά για δουλεία, γιατί τότε ο κύριος του караβανιού δεν θα φοβόταν ότι ο Άμινμπεγκ θα διεκδικούσε το μερίδιό του από το χρυσό που βρήκε.

Τι θα μπορούσε να αντιπροσωπεύει το караβάνι; Ποιο ήταν το βήμα που έπρεπε να κάνει ο Άμινμπεγκ; Ανάλογα με την κατάσταση της ζωής μας, το караβάνι στο οποίο συμμετέχουμε μπορεί να είναι πολλά πράγματα. Ένα караβάνι είναι ένα ταξίδι προς έναν στόχο και ένα μέσο επιβίωσης στην έρημο. Ο Άμινμπεγκ χρειαζόταν ακριβώς αυτό, κάποια κατεύθυνση όπου θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει αυτά που είχε μάθει. Ένα караβάνι μπορεί να είναι ένα είδος χώρου εργασίας, όπου οι άνθρωποι εργάζονται μαζί για την επιβίωση (αμοιβή) για χάρη των στόχων κάποιου άλλου. Τι συμβαίνει όμως αν βρεις χρυσό δουλεύοντας στο караβάνι;

Ο Άμινμπεγκ είναι νέος και αφελής, οπότε εμπιστεύεται τους συντρόφους του χωρίς πρόβλημα και μοιράζεται μαζί τους το χρυσάφι του. Η "ανταμοιβή" του είναι να κοπεί το σχοινί και να βρεθεί στον πάτο του πηγαδιού, μόνος του.

Ο κύριος του караβανιού μπορεί να είναι ένας εξωτερικός αντίπαλος, αλλά - δεδομένου ότι όλα σε ένα παραμύθι διαδραματίζονται μέσα μας - αξίζει να εξετάσουμε τα εσωτερικά εμπόδια που μπορεί να παρουσιάζει.

Η αφέλεια, η υπερβολική αυτοπεποίθηση, η έλλειψη κριτικής σκέψης είναι μεγάλα προβλήματα. Οι περισσότεροι από εμάς περνάμε την απογοήτευση του να μας εξαπατούν, να μας εκμεταλλεύονται ή απλώς να μας κοιτάζουν για πρώτη φορά. Χρειαζόμαστε τον χρυσό μας και δεν τον χρειαζόμαστε.

Αυτό είναι το σημείο καμπής της ιστορίας. Ο Άμινμπεγκ βρίσκεται σωματικά και ψυχολογικά στην άβυσσο. Έχει όμως τους πόρους για να σταθεί ξανά στα πόδια του; Χρειάζεται μια αλλαγή συνείδησης, και ο Άμινμπεγκ κάνει ακριβώς αυτό: αρχίζει να ψηλαφίζει και βρίσκει τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσει.

Ο δρόμος του τον οδηγεί στο πνεύμα του πηγαδιού, το οποίο κάθεται καταθλιπτικό στο σκοτάδι. Ο Αμίνμπεγκ θα μπορούσε να είχε επιλέξει να καθίσει και να ανεχτεί την άσχημη συμπεριφορά του (τη δική του;), αλλά αντ' αυτού κοιτάζει γύρω του και τελικά χρησιμοποιεί αυτά που έμαθε.

Το βιολί, η μουσική είναι σύμβολο των τεχνών, της δημιουργικότητας. Η δημιουργία μπορεί να είναι ένας καλός τρόπος για να βγεις από τον λάκκο, να βρεις τον εαυτό σου. Ο Άμινμπεγκ είναι επίσης επιτυχημένος: όχι μόνο το πνεύμα τον βγάζει από το πηγάδι (ποιον ή τι αντιπροσωπεύει στη ζωή μας; Ποιοι εσωτερικοί και εξωτερικοί πόροι μπορούν να μας βγάλουν από την άβυσσο;), αλλά του παρέχει και ένα μουλάρι.

Ο Αμίνμπεγκ, που βρίσκεται ακόμα στη μέση της ερήμου, επανέρχεται στο караβάνι, αλλά δεν είναι πλέον αφελής και αποκρούει την επόμενη δολοπλοκία του ιδιοκτήτη του караβανιού, αυτή τη φορά χρησιμοποιώντας την άλλη του δεξιότητα, τη μόρφωση. Τι αντιπροσωπεύει η παιδεία; Κριτική σκέψη, βασική πληροφοριακή παιδεία, την ικανότητα συλλογής και χρήσης πληροφοριών για τη λήψη αποφάσεων, ίσως.

Τώρα, σε καλύτερες συνθήκες - φιλοξενούμενος στο σπίτι του αφέντη του караβανιού - ήρθε η ώρα για τον Άμινμπεγκ να γίνει κύριος της ζωής του, και το κάνει χρησιμοποιώντας τις σκακιστικές του ικανότητες. Το σκάκι - η ικανότητα να βλέπεις τα πράγματα με τη σειρά τους, να κατανοείς τα συστήματα, να σκέφτεσαι στρατηγικά, να βλέπεις μπροστά - είναι ένα σημαντικό εργαλείο γι' αυτό.

Ο αφέντης του караβανιού περνάει στο παρασκήνιο και τελικά η πολυαναμενόμενη γονική αναγνώριση και ευλογία φτάνει στο τέλος της ιστορίας.

Από πού να ξεκινήσετε όταν εργάζεστε μόνοι σας με το παραμύθι;

Το να επεξεργαζόμαστε τον εαυτό μας μέσα από μια ιστορία είναι ένα συναρπαστικό έργο, αλλά δεν είναι καθόλου απλό. Σε ένα παραμύθι, η τάξη αποκαθίσταται μέχρι το τέλος, ο ήρωας του παραμυθιού κάνει ένα γενικό ταξίδι και περνάει σε ένα επόμενο στάδιο αυτοανάπτυξης.

Αυτό είναι και το δικό μας καθήκον - να ερμηνεύσουμε τις στροφές και τους "κώδικες" του παραμυθιού για τη δική μας ζωή, να βρούμε τα βήματα που θα μας βοηθήσουν να γίνουμε καλύτεροι κύριοι και κυρίαρχοι της δικής μας ζωής.

Όταν αρχίσουμε να δουλεύουμε με τον εαυτό μας μέσα από το παραμύθι του Άμινμπεγκ, ας ακούσουμε ή ας διαβάσουμε πρώτα την ιστορία, και μετά ας καθίσουμε και ας αφήσουμε τη διάθεση του παραμυθιού να μας κατακλύσει. Ακόμη και με κλειστά μάτια, μπορούμε να βρούμε μια γεύση, μια μυρωδιά, μια εικόνα από την ιστορία. Τι θα παίρναμε από το παραμύθι αν μπορούσαμε; Πού βρισκόμαστε στην ιστορία και τι ρόλο παίζουμε;

Στη συνέχεια, πάρτε ένα μολύβι και γράψτε τις απαντήσεις σας στις ερωτήσεις (στις κάρτες ή στο κείμενο εδώ). Επικεντρωθείτε στις ερωτήσεις που σας αφορούν περισσότερο. Μπορεί να μην είναι όλες οι ερωτήσεις σχετικές με εμάς, αλλά όσες είναι, αξίζει να τις σκεφτείτε διεξοδικά ή ακόμη και να τις συζητήσετε με άλλους - γονείς, φίλους, συνομηλίκους ή ακόμη και βοηθούς.

Με ποιον τρόπο συμβαίνει αυτό; Πιθανώς κάποιος χαρακτήρας, κάποιο μέρος, κάποιο αντικείμενο αιχμαλωτίζει τη φαντασία μας. Τα στοιχεία σε ένα παραμύθι δεν είναι απαραίτητα τα ίδια για όλους, και μάλιστα, όταν δουλεύουμε την ιστορία με τον εαυτό μας, ερμηνεύουμε τις καταστάσεις, τους χαρακτήρες κ.λπ. που εμφανίζονται στην ιστορία εντελώς για τον εαυτό μας.

Ας δούμε πρώτα τους χαρακτήρες της ιστορίας.

Αν είμαστε νέοι άνθρωποι που μόλις ξεκινούν τη ζωή τους, όπως ο Άμινμπεγκ, μπορούμε πιθανότατα να ταυτιστούμε μαζί του. Εξάλλου, αυτός είναι ο ήρωας της

ιστορίας. Αν όμως στραφούμε στο παραμύθι ως βοηθοί, επειδή θέλουμε να το χρησιμοποιήσουμε αργότερα με τους ομότιμους, για παράδειγμα, μπορεί να δούμε και τον εαυτό μας σε κάποιο βοηθητικό ρόλο - είτε ως Δάσκαλο, είτε ως το Πνεύμα του Πηγαδιού, είτε ίσως ως τον Άρχοντα της Πόλης. Πράγματι, μπορεί να βλέπουμε την ιστορία από την οπτική γωνία ενός γονέα με προσδοκίες, απογοητευμένου από αυτές.

Κάθε χαρακτήρας έχει ένα μήνυμα. Ο καθένας έχει τις δικές του δυνάμεις, το δικό του ρόλο, το δικό του μήνυμα. Οι κάρτες των χαρακτήρων μεταφέρουν αυτά τα μηνύματα.

α) Η κάρτα των γονέων αναφέρεται στο οικογενειακό υπόβαθρο, και αξίζει να αναλογιστούμε τι φέρνουμε από τη δική μας οικογένεια, και ως γονείς -αν βρισκόμαστε σε αυτόν τον ρόλο στην ιστορία- ποια κληρονομιά κληροδοτούμε εμείς οι ίδιοι, και ποιες φανερές και ανομολόγητες προσδοκίες λαμβάνουμε και μεταφέρουμε στους απογόνους μας.

β) Από τους δασκάλους, ο Άμινμπεγκ μαθαίνει συγκεκριμένες γνώσεις, και μάλιστα τους ξεπερνά σε γνώσεις. Αν είμαστε κι εμείς δάσκαλοι, το ερώτημα είναι πώς σχετιζόμαστε με το πότε ένας μαθητής ξεπερνά τον δάσκαλό του, και ως νέοι το ερώτημα είναι τι μας ωθεί να ξεπεράσουμε τις γνώσεις των δασκάλων μας, των προκατόχων μας. Τι σημαίνει καν να ξεπερνάς; Θέλουμε να πετύχουμε ή να ξεπεράσουμε κάποιον επαγγελματικό/άλλο στόχο; Ή, ποιοι είναι εκείνοι από τους οποίους εμείς οι ίδιοι έχουμε μάθει πολλά και ποια είναι τα χαρακτηριστικά που μας κάνουν να θέλουμε να ταυτιστούμε μαζί τους; Τι από αυτά έχουμε στον εαυτό μας;

γ) Το πνεύμα του Πηγαδιού κατοικεί στα βάθη και είναι, με σημερινούς όρους, κάπως καμένο, σπασμένο, χωρίς σκοπό. Έχει όμως ένα βιολί, το οποίο ο Άμινμπεγκ χρησιμοποιεί για να τον θεραπεύσει, και στη συνέχεια είναι το πνεύμα που τον βγάζει από τα βάθη και παρέχει στον Άμινμπεγκ μια πηγή δύναμης. Τι γνωρίζει το Πνεύμα του Πηγαδιού; Ποια είναι η ικανότητα, η πηγή που μπορούμε να κινητοποιήσουμε μέσα μας για να βγούμε από δύσκολες καταστάσεις;

δ) Ο ιδιοκτήτη του καραβανιού είναι ο κύριος εχθρός της ιστορίας. Είναι αυτός που εκμεταλλεύεται την αφέλεια του Άμινμπεγκ και που θέλει να τον καταστρέψει. Όταν

εστιάζουμε σε αυτόν τον χαρακτήρα, αναζητούμε το εσωτερικό εμπόδιο που μας "σπρώχνει" στον πάτο του λάκκου, που μας εμποδίζει να διεκδικήσουμε τον εαυτό μας, που μας εμποδίζει να διατυπώσουμε και να πετύχουμε τους στόχους μας. Μπορεί να είναι η έλλειψη αυτοπεποίθησής μας, ή μπορεί να είναι η αναβλητικότητα. Είναι επίσης αυτός που γράφει το γράμμα που καθορίζει (ή τουλάχιστον θα ήθελε να καθορίσει) και τη μοίρα του Άμινμπεγκ, δηλαδή την παιδική του κοινωνικοποίηση. Όταν δουλεύουμε με τον ιδιοκτήτη του караβανιού, πρέπει να εντοπίσουμε τους εσωτερικούς παράγοντες, τα κληρονομημένα και παραληφθέντα πρότυπα, τα στοιχεία της δικής μας συμπεριφοράς που μας εμποδίζουν να πετύχουμε τους στόχους μας.

Είναι επίσης ένα ζήτημα του πού βρισκόμαστε, σε ποιο σκηνικό του παραμυθιού. Κάθε σκηνή έχει τα δικά της καθήκοντα, τα οποία πρέπει να εκτελέσουμε για να φτάσουμε στην επόμενη σκηνή.

α) Η πρώτη τοποθεσία είναι το σπίτι των γονέων. Επισκεπτόμαστε αυτό το μέρος αρκετές φορές, επιστρέφοντας σε αυτό, αλλά ο απώτερος στόχος είναι να ξεφύγουμε, να ανεξαρτητοποιηθούμε. Από εδώ παίρνουμε πόρους, αλλά από εδώ παίρνουμε, μπορούμε να πάρουμε, υπερβολικές προσδοκίες, πίεση και συχνά την πηγή της έντασης. Το ερώτημα είναι, θέλουμε να ανταποκριθούμε σε αυτές τις προσδοκίες; Είμαστε διατεθειμένοι να ανταλλάξουμε την ασφάλεια ενός πατρικού σπιτιού με την ανασφάλεια ενός, προκειμένου να γίνουμε αυτόνομοι;

β) Η δεύτερη (και θα ακολουθήσουν μερικές ακόμη) είναι η πόλη, η αρένα της μάθησης. Εδώ ο Άμινμπεγκ "μόνο" μαθαίνει. Ποιοι είναι οι χώροι της μάθησής μας; Τι μαθαίνουμε, από πού και από ποιον; Μαθαίνουμε αυτό που αναμένεται από εμάς ή αυτό που θέλουμε να μάθουμε; Βλέπουμε το νόημα της δικής μας μάθησης; Είμαστε σε θέση να αξιοποιήσουμε όλες τις γνώσεις που έχουμε συγκεντρώσει και συσσωρεύσει; Εδώ προκύπτουν πολλά ερωτήματα σχετικά με τη μάθηση.

γ) Το επόμενο μέρος είναι το караβάνι. Το караβάνι μπορεί να αντιπροσωπεύει πολλά πράγματα που κάνουμε επειδή πρέπει. Μπορούμε επίσης να βιώσουμε το ίδιο το σχολείο ως караβάνι ή ως χώρο εργασίας. Έχετε νιώσει ποτέ (ποτέ) ότι

ξεπουληθήκατε για την ασφάλεια, για την επιβίωση; Κι όμως, ποιο είναι ένα πράγμα που διδαχθήκατε από αυτή την κατάσταση; Γιατί αξίζει τον κόπο να μείνετε στο καραβάνι; Γιατί αξίζει να επιστρέψετε στο καραβάνι; Γιατί κάποιοι άνθρωποι μένουν;

δ) Πηγαίνουμε στον πάτο του πηγαδιού αρκετές φορές στη ζωή μας. Στις ιστορίες, τα υπόγεια μέρη αντιπροσωπεύουν όχι μόνο τον συναισθηματικό πάτο, αλλά και τη μάθηση για τον εαυτό μας, τα δικά μας εσωτερικά βάθη. Αν βρισκόμαστε στο πηγάδι, γιατί βρεθήκαμε εκεί; Τι μας έκοψε το σχοινί; Τι εναπόκειται σε εμάς να αλλάξουμε; Τι μπορούμε να κάνουμε στον πάτο του πηγαδιού; Πώς μπορούμε να βγούμε έξω; Αξίζει να φτιάξουμε τη δική μας "αντικαταθλιπτική θεραπεία" όταν δεν είμαστε στον πάτο του πηγαδιού και όταν είμαστε εκεί, έχουμε κάτι να κάνουμε.

ε) Πέρα από το καραβάνι - ξαναγράφοντας το δικό μας πεπρωμένο - όλοι φέρνουμε μαζί μας ένα "βιβλίο πεπρωμένου", τη δική μας κοινωνικοποίηση που μας καθοδηγεί κάπου και μας προορίζει για κάτι. Αποτελείται από τις προσδοκίες των γονέων μας, που ίσως δεν ειπώθηκαν ποτέ αλλά μόνο υπονοούνται, την επιρροή του περιβάλλοντός μας, τις αξίες, τις παραδόσεις και τις συμπεριφορές που έχουμε φέρει μαζί μας. Για να ακολουθήσουμε το δικό μας δρόμο, πρέπει να είμαστε σε θέση να "διαβάσουμε", να συνειδητοποιήσουμε αυτά τα μηνύματα του πεπρωμένου και να τα ξαναγράψουμε. Τι είναι αυτό που καθορίζει τον τρόπο που ενεργείτε; Ποια από αυτά κρατάτε και ποια από αυτά δεν θέλετε;

στ) Το σπίτι του αφεντικού του καραβανιού - ή μάλλον το σπίτι της γυναίκας του - είναι ένα σημαντικό μέρος. Εδώ ο Άμινμπεγκ ξεκουράζεται και συγκεντρώνει δυνάμεις για το τελευταίο μεγάλο έργο. Ποιο μέρος είναι για εσάς για να ξεκουραστείτε και να συγκεντρώσετε δυνάμεις; Τι σας κάνει να ξεκουράζεστε; Τι σας κάνει να αισθάνεστε ασφαλείς; Πώς μπορείτε να δώσετε στον εαυτό σας τη φροντίδα που έλαβε ο Άμινμπεγκ από τη γυναίκα του αφεντικού του καραβανιού;

ζ) Η τελική τοποθεσία είναι το παλάτι του άρχοντα της πόλης. Αυτός είναι ο στόχος του ταξιδιού του παραμυθιού, και είναι ο στόχος του καθενός - να γίνετε ο άρχοντας της δικής σας ζωής. Αξίζει να σκεφτείτε: πώς μοιάζει αυτό το παλάτι; Ποια είναι η ζωή που

θέλουμε να ζήσουμε; Πού πηγαίνουμε; Ποια βήματα πρέπει να κάνουμε για να φτάσουμε εκεί; (Ο Άμινμπεγκ διακινδύνευε το κεφάλι του, αλλά όχι πραγματικά, διότι είχε γνώσεις για να χτίσει πάνω σε αυτές).

Τα αντικείμενα της ιστορίας μπορούν επίσης να βοηθήσουν. Τα αντικείμενα στα παραμύθια αντιπροσωπεύουν πόρους που μπορούν να μας βοηθήσουν να λύσουμε τα προβλήματα του παραμυθιού. Οι ακόλουθες είναι πιθανές ερμηνείες, αλλά είναι πιθανό σε μια δεδομένη κατάσταση, κάθε αντικείμενο να έχει εντελώς διαφορετική σημασία στη δική του ερμηνεία.

α) Σε αυτή την ιστορία, το πρώτο αντικείμενο που εμφανίζεται είναι τα εκατό χρυσά νομίσματα των γονιών. Τι χρυσάφι μας έδωσαν οι γονείς μας; Αξίζει να σκεφτούμε τα θετικά πράγματα -όχι μόνο τα υλικά- που παίρνουμε μαζί μας από τους γονείς μας, από το πατρικό μας σπίτι. Θα μπορούσε να είναι η αγάπη για το διάβασμα, η συντροφικότητα, οι σχέσεις και χίλια άλλα πράγματα. Ας το σκεφτούμε.

β) Το δεύτερο αντικείμενο είναι η περγαμηνή και η πέννα - τα εργαλεία της παιδείας. Όταν ο Άμινμπεγκ τα χρησιμοποιεί αυτά, στην πραγματικότητα αποδεικνύεται ότι είναι σύμβολο αφέλειας που εγκαταλείφθηκε, της κριτικής σκέψης, της ενημέρωσης. Πώς τα πάμε με αυτές τις βασικές δεξιότητες; Χρησιμοποιούμε τις δεξιότητες γραμματισμού μας για να γίνουμε αρκετά ενημερωμένοι, ώστε όχι μόνο να μην μπορούν να χρησιμοποιηθούν εναντίον μας, αλλά να μπορούν πραγματικά να μας φανούν χρήσιμες; Ποιες είναι οι δεξιότητες και οι γνώσεις που πρέπει να αποκτήσουμε στη δική μας ζωή για να το κάνουμε αυτό;

γ) Το επόμενο θέμα είναι το σκάκι. Αποτελεί σύμβολο της στρατηγικής σκέψης. Για να πετύχουμε στο σκάκι, πρέπει να βλέπουμε τη μεγάλη εικόνα, να καταλαβαίνουμε τι συμβαίνει, γιατί συμβαίνει και τι επηρεάζει τι. Το ερώτημα εδώ είναι, πόσο καλά έχουμε εικόνα για το πώς λειτουργεί ο κόσμος γύρω μας; Πόσο καλά το βλέπουμε σε ένα σύστημα;

δ) Τέλος, το τελευταίο αντικείμενο είναι το βιολί. Είναι το τελευταίο που μαθαίνει να χρησιμοποιεί ο Άμινμπεγκ, παρόλο που το ήθελε από την αρχή, αφού το παραμύθι μας

λέει από την αρχή ότι ενδιαφέρεται για τις τέχνες. Και είναι αρκετά ενδιαφέρον ότι καταλήγει να χρησιμοποιεί πρώτος αυτή τη δεξιότητα. Το βιολί μπορεί να συμβολίζει τις τέχνες και την τη δημιουργικότητα . Πώς σχετιζόμαστε με αυτές τις δεξιότητες; Τι μας αρέσει να δημιουργούμε; Από πού πηγάζει η δημιουργικότητά μας; Τι είναι αυτό που μας δίνει τη δύναμη και την ενέργεια να επιστρέψουμε από τον πάτο;

Φαίνεται ότι μπορούμε να ξεκινήσουμε από διάφορες κατευθύνσεις όταν ασχολούμαστε με τον εαυτό μας με την ιστορία. Δεν υπάρχει μία, γραμμική προσέγγιση, αν και οι τοποθεσίες και τα καθήκοντα που τίθενται εκεί είναι ρητά διαδοχικά, αλλά μπορούμε να εργαστούμε πάνω στα άλλα θέματα με οποιαδήποτε σειρά περίπου.

Δεν μπορούμε να φτάσουμε στο τέλος μιας ιστορίας πολύ γρήγορα. Μερικές φορές χρειάζονται χρόνια μέχρι να μπορέσετε πραγματικά να πάρετε τον έλεγχο της ζωής σας. Το καθήκον εδώ είναι να διατυπώνουμε τα βήματα για να φτάσουμε εκεί και να ελέγχουμε από καιρό σε καιρό ότι πηγαίνουμε προς τη σωστή κατεύθυνση, είτε με το караβάνι είτε έξω από αυτό, τσαλαβουτώντας στη ράχη του μουλαριού που μας έχει δοθεί από το Πνεύμα.

Από πού να ξεκινήσετε όταν εργάζεστε με την ιστορία ως εκπαιδευτής;

Όταν θέλετε να δουλέψετε με την ιστορία ως διαμεσολαβητής, το πρώτο βήμα είναι να δουλέψετε εσείς οι ίδιοι με την ιστορία - δηλαδή να σκεφτείτε τα βήματα του προηγούμενου κεφαλαίου.

Είναι απαραίτητο να έχουμε μια "υποκειμενική" ερμηνεία της ιστορίας, μια ερμηνεία της ιστορίας για τον εαυτό μας, πριν αρχίσουμε να δουλεύουμε με την ιστορία ως βοηθός/διαμεσολαβητής, καθώς είναι πολύ σημαντικό να μην προσπαθήσουμε να επιβάλουμε τη δική μας ερμηνεία στους ανθρώπους με τους οποίους δουλεύουμε. Για να το κάνουμε αυτό, πρέπει να γνωρίζουμε ποια είναι η δική μας ερμηνεία. Από την άλλη πλευρά, είναι επίσης σημαντικό να ερμηνεύσουμε το παραμύθι σε σχέση με τη δική μας ζωή, ώστε να μην πέσουμε πάνω σε ερωτήσεις και θέματα που μας

προκαλούν συναισθηματική αντίδραση κατά τη διάρκεια της εργασίας με τον ωφελούμενο.

Ταυτόχρονα, όμως, πρέπει επίσης να ερμηνεύσουμε την ίδια την ιστορία, να σκεφτούμε τις πιθανές ερμηνείες από τη σκοπιά του ωφελούμενου.

Η Ildikó Boldizsár αποκαλεί αυτές τις δύο προσεγγίσεις αντικειμενική και υποκειμενική μήτρα ιστορίας. Στην αντικειμενική μήτρα ερμηνεύουμε την ιστορία, ενώ στην υποκειμενική μήτρα εξετάζουμε τον εαυτό μας υπό το πρίσμα της ιστορίας.

Ο αντικειμενικός πίνακας του παραμυθιού Άμινμπεγκ:

α) Ποιος είναι ο ήρωας της ιστορίας; - Ο ήρωας είναι αυτός που εξελίσσεται, στην προκειμένη περίπτωση ο Άμινμπεγκ.

β) Ποια είναι η κατάσταση της ζωής; - Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με την ιστορία της αρχής μιας ζωής.

γ) Ποια είναι η πρόκληση της ιστορίας; - Η κύρια πρόκληση είναι αν ο Άμινμπεγκ είναι σε θέση να χρησιμοποιήσει τις γνώσεις του, να ξαναγράψει τη μοίρα του και να γίνει ανεξάρτητος (δικός του αφέντης).

δ) Ποιοι/τι είναι οι βοηθοί; - Οι δάσκαλοι και οι γνώσεις που του έδωσαν, το Πνεύμα του Πηγαδιού, η εφαρμογή των οποίων προκάλεσε μια καμπή (και στη ζωή του Άμινμπεγκ).

ε) Ποιος είναι ο αντίπαλος; - Η αφέλεια του Άμινμπεγκ, η έλλειψη αυτοπεποίθησης και η έλλειψη σκοπού, καθώς και το ήδη γραμμένο "μήνυμα του πετρωμένου" του.

στ) Ποια είναι η λύση; - Αρχίστε να εφαρμόζετε τις ικανότητές σας και εμπιστευτείτε τον εαυτό σας.

Η υποκειμενική μήτρα της ιστορίας του Άμινμπεγκ:

α) Ποιος είμαι εγώ στην ιστορία; Μπορεί να ταυτίζομαι με τον Άμινμπεγκ ως βοηθό, αλλά μπορεί να ταυτίζομαι και με κάποιον άλλο χαρακτήρα.

β) Πού βρίσκομαι στην ιστορία; Μπορεί να έχω τον έλεγχο του εαυτού μου, αλλά μπορεί επίσης να αγωνίζομαι να μάθω πολλά νέα πράγματα τα οποία στη συνέχεια αποτυγχάνω να εφαρμόσω ή να χρησιμοποιήσω. Ή ίσως βρίσκομαι κι εγώ ο ίδιος στον πάτο του πηγαδιού.

γ) Ποιος είναι ο ρόλος μου εδώ; Ποια είναι η δουλειά μου σε αυτό το μέρος;

δ) Ποιος είναι ο δικός μου εσωτερικός αντίπαλος που πρέπει να ξεπεράσω για να προχωρήσω μπροστά;

ε) Ποια είναι η εσωτερική μου βοήθεια, οι δικοί μου πόροι για αλλαγή;

στ) Ποιο αντικείμενο θα έβγαζα από την ιστορία για τον εαυτό μου;

ζ) Ποιο είναι το πολύ συγκεκριμένο πράγμα που πρέπει να κάνω για να προχωρήσω σε αυτή την κατάσταση;

Μετά από έναν διεξοδικό προβληματισμό σχετικά με την ιστορία, μπορούμε να αρχίσουμε να δουλεύουμε με τον ωφελούμενο μας πάνω στην ιστορία. Αν δουλεύουμε με τον ωφελούμενο σε μια ατομική διαδικασία βοήθειας, το κύριο ερώτημα είναι πραγματικά από πού ξεκινάμε, σε ποια θέση, σε ποιο στάδιο ανάπτυξης βρίσκεται ο ωφελούμενος μας. Μπορεί να το έχουμε ήδη ανακαλύψει αυτό κατά τη διάρκεια των προηγούμενων συνομιλιών, αλλά μπορούμε να τους δώσουμε την ιστορία ή να την ακούσουν και να το διαπιστώσουν μόνοι τους.

Στη συνέχεια, με βάση την ερμηνεία του ωφελούμενου και τις ερμηνείες που έγιναν στις προηγούμενες συνεδρίες, εξετάστε τις ερωτήσεις που διατυπώθηκαν στις προηγούμενες συνεδρίες και στις κάρτες κατά τη διάρκεια της διαδικασίας διευκόλυνσης, η οποία μπορεί μερικές φορές να διαρκέσει αρκετές συνεδρίες. Δεν χρειάζεται να δουλευτόύν όλες οι ερωτήσεις, κάποιες είναι σχετικές, άλλες λιγότερο. Είναι πιθανό να προκύψουν νέα ερωτήματα από τα ερωτήματα στην κάρτα και θα προχωρήσουμε από εκεί και πέρα. Οι κάρτες είναι κυρίως ερωτήσεις, αλλά μερικές φορές δίνεται ξεκάθαρα στον αναγνώστη ένα πρόβλημα προς επίλυση.

Μερικές φορές μπορεί να συναντήσετε ένα θέμα που δεν είναι πλέον στο πεδίο εφαρμογής αυτής της ιστορίας. Τότε μπορούμε να συνεχίσουμε με μια άλλη ιστορία και να επιστρέψουμε σε αυτήν αργότερα.

Στόχος της διαδικασίας είναι να διατυπωθεί ποια είναι η "πόλη" στην οποία ο νέος θέλει να γίνει κυρίαρχος, καθώς και τα βήματα που οδηγούν σε αυτήν: ποιες γνώσεις πρέπει να αποκτήσει, πού να τις αποκτήσει και πώς να τις εφαρμόσει. Ένα σημαντικό καθήκον σε αυτό είναι να ξαναγράψει κανείς το γράμμα - να χαρτογραφήσει το προ-γραμμένο πετρωμένο και να το βάλει συνειδητά σε διαφορετική τροχιά.

Στη συνέχεια, δίνουμε επίσης προτάσεις για το πώς να ασχοληθούν με την ιστορία οι νέοι σε ομάδες.

Ένα πιθανό σενάριο για μια ομαδική δραστηριότητα

Ο σκοπός της ομάδας εργασίας λαϊκών παραμυθιών: να εξερευνήσει και να κινητοποιήσει τους εσωτερικούς πόρους, να προετοιμάσει τους ανθρώπους να πάρουν τον έλεγχο της ζωής τους, να κινητοποιήσουν τις δικές τους δημιουργικές δυνάμεις

Ηλικιακή ομάδα-στόχος: νέοι ηλικίας 18-23 ετών (ενδεχομένως και μεγαλύτεροι), οι οποίοι εξακολουθούν να είναι μόνο εν μέρει ανεξάρτητοι από τους γονείς τους.

Διάρκεια: 60 λεπτά

Αριθμός συμμετεχόντων: όχι πάνω από 20

Προετοιμασία του χώρου:

Το σκηνικό της ομάδας θα πρέπει να προετοιμαστεί ανάλογα με την ατμόσφαιρα της ιστορίας. Είναι σημαντικό οι συμμετέχοντες να μπορούν να καθίσουν σε κύκλο - ίσως όχι σε καρέκλες, αλλά σε μαξιλάρια. Θα πρέπει να υπάρχει ένα σαφές σημείο εισόδου, το οποίο θα μπορούσε να είναι η πόρτα του δωματίου, αλλά αν αυτό δεν είναι δυνατό ή το δωμάτιο είναι πολύ μεγάλο, τότε θα πρέπει να δημιουργηθεί μια "πύλη".

Επιδιώξτε επαρκή αλλά όχι υπερβολικό φωτισμό. Εάν υπάρχουν τραπέζια, τοποθετήστε τα στην άκρη του δωματίου, μπορεί να είναι χρήσιμα για ατομική εργασία. Αν δεν υπάρχουν τραπέζια, φέρτε πίνακες ζωγραφικής ή φακέλους για να γράφουν ή να ζωγραφίζουν οι συμμετέχοντες.

Δίπλα στην "πύλη", ήδη μέσα στο χώρο, φτιάξτε κάρτες συμβόλων από τις οποίες οι συμμετέχοντες μπορούν να επιλέξουν κατά την είσοδό τους και να πάρουν τη θέση τους κάνοντας την επιλογή τους. Αυτές μπορεί να είναι κάρτες ΟΗ (κάρτες θεραπείας), κάρτες Dixit, ή ακόμα και η δική σας συλλογή εικόνων ή καρτ-ποστάλ, το σημαντικότερο είναι να εκφράζουν διαφορετικές καταστάσεις και συναισθήματα, και θα πρέπει να είναι τουλάχιστον μιάμιση με δύο φορές περισσότερες από τον αριθμό των συμμετεχόντων, ώστε να μπορούν όλοι να επιλέξουν.

Στο κέντρο του κύκλου που ορίζεται από τα καθίσματα, αξίζει να τοποθετήσετε ένα πολύχρωμο μαντήλι, ίσως ένα λουλούδι ή ένα σύμβολο που σχετίζεται με την ιστορία. Στην περίπτωση του Άμινμπεγκ, αυτό θα μπορούσε να είναι ένα βιολί, ένα σκάκι, μια περγαμηνή, πένες - όλα αυτά, ή αν εστιάζετε σε ένα συγκεκριμένο θέμα ή αντικείμενο.

Έξω από τον κύκλο, βολικά για τον αρχηγό της ομάδας, τοποθετήστε οποιοδήποτε άλλο σκηνικό θέλετε να χρησιμοποιήσετε, όπως κάρτες ιστοριών, σχέδια των καρτών.

Εάν η αφήγηση γίνεται με τη χρήση βίντεο, ο υπολογιστής, ο προβολέας, η οθόνη/επιφάνεια τοίχου, τα ηχεία θα πρέπει επίσης να προετοιμαστούν και να δοκιμαστούν ώστε να μην παρεμποδίζουν τη διαδικασία.

Αν η ομάδα είναι συγκεντρωμένη στην αίθουσα όταν ξεκινάμε, ζητήστε από όλους να βγουν από την αίθουσα και τοποθετήστε τις κάρτες συμβόλων, τα κασκόλ, τα σύμβολα μόνο όταν η ομάδα περιμένει έξω.

Απαιτούμενα εργαλεία:

Πολύχρωμο μαντήλι/κασκόλ για το κέντρο του κύκλου, διακοσμητικά αντικείμενα, κάρτες συμβόλων, μπλοκ γραφής αν χρειαστεί, στυλό, χρωματιστά μολύβια, εργαλεία

ζωγραφικής, το σετ με τις κάρτες του παραμυθιού και αρκετά εκτυπωμένα αντίγραφα των σχεδίων για κάθε συμμετέχοντα.

Ενδεχομένως: υπολογιστής, βιντεοπροβολέας, οθόνη/χώρος στον τοίχο, ηχεία

Σενάριο

(οι χρόνοι είναι κατά προσέγγιση, εξαρτώνται από την ομάδα)

1: Είσοδος

Διάρκεια: Διάρκεια: 5 λεπτά

Αφήστε τα μέλη της ομάδας να εισέλθουν, κατά προτίμηση ένα κάθε φορά, και αναθέστε σε καθένα από αυτά την ακόλουθη εργασία:

- Τι σημαίνει μάθηση για εσάς; Επιλέξτε μια κάρτα που το εκφράζει αυτό και στη συνέχεια καθίστε με αυτή την κάρτα.

Όταν όλοι έχουν κάνει την επιλογή της κάρτας που τους εκφράζει και καθίσουν, συμμετέχετε και εσείς.

2. Μπείτε στο κλίμα

Διάρκεια: 10-15 λεπτά

Συζητήστε τις κάρτες που επέλεξαν οι συμμετέχοντες. Μην κάνετε κύκλο, δεν είναι απαραίτητο να μοιραστούν όλοι την κάρτα τους. Όταν όλοι όσοι ήθελαν να μοιραστούν την επιλογή τους, ας μιλήσουμε για το τι είναι μάθηση και ανάπτυξη.

Κατά τη διάρκεια της συζήτησης, κάντε την ακόλουθη ερώτηση:

Έχετε μάθει ποτέ κάτι που οι άλλοι -ίσως οι γονείς σας- δεν βρήκαν χρήσιμο; Τι συνέβη; Πώς αισθανθήκατε;

Αφήγηση ιστοριών

Διάρκεια: περίπου 10 λεπτά

Όταν λέγονται παρόμοιες ιστορίες και συνεχίζουμε την ιστορία, κάντε την ακόλουθη ερώτηση:

- Υπήρχε ένα αγόρι που είχε μια παρόμοια κατάσταση ζωής. Θα θέλατε να ακούσετε την ιστορία του;

Η αφήγηση των ιστοριών θα πρέπει να γίνεται πρώτα απ' όλα με ζωντανό λόγο, γιατί έτσι μπορούμε να κρατήσουμε επαφή με τους συμμετέχοντες. Αν δεν μπορεί να γίνει με ζωντανό λόγο, μπορείτε να διαβάσετε την ιστορία ή να παρακολουθήσετε μαζί την ηχητική/μικρού μήκους ταινία.

Αν χρησιμοποιούμε ζωντανή αφήγηση με λέξεις, μπορούμε να ζητήσουμε από τους συμμετέχοντες να κλείσουν τα μάτια τους και να ακούσουν την αναπνοή τους πριν από την ιστορία και στη συνέχεια να ξεκινήσουν την ιστορία όταν η ομάδα είναι συγκεντρωμένη.

Μπορείτε επίσης να χρησιμοποιήσετε ένα μουσικό όργανο (π.χ. koshi, kalimba, sansula) για να βάλετε τους συμμετέχοντες στο κλίμα της αφήγησης.

Στο τέλος της ιστορίας, ζητήστε και πάλι από τους συμμετέχοντες να κλείσουν τα μάτια τους και, αφήνοντας αρκετό χρόνο για να ενεργοποιήσουν τις δικές τους εσωτερικές εικόνες, δώστε τις ακόλουθες εργασίες:

- Διαλέξτε ένα χρώμα από την ιστορία!
- Διαλέξτε μια μυρωδιά από την ιστορία!
- Διαλέξτε ένα αντικείμενο από την ιστορία!
- Κοιτάξτε γύρω σας, πού βρίσκεστε στην ιστορία; Τι σας περιβάλλει, ποιος σας περιβάλλει;

Επεξεργασία:

Διάρκεια: 35-40 λεπτά

Αφού επιστρέψουν όλοι από την ιστορία, συζητήστε ποιος πήρε τι από την ιστορία, σε ποιο τοπίο βρέθηκε. Δεν χρειάζεται να απαντήσετε, ο καθένας μπορεί να μιλήσει εθελοντικά αν θέλει. Για τις τοποθεσίες, μπορείτε να ρωτήσετε τους συμμετέχοντες ποια είναι η αποστολή εκεί.

Στη συνέχεια, απλώστε τα υλικά ζωγραφικής και τους πίνακες, και δώστε τα σχέδια, αφήνοντας ένα μικρό χρονικό διάστημα για να ατομική εργασία.

Το πρώτο από τα περιγράμματα που θα μοιραστεί είναι το βιολί. Ο Άμινμπεγκ ήταν ο πρώτος που χρησιμοποίησε τις ικανότητές του στο βιολί.

Κάρτα βιολιού: συζητήστε τι μπορεί να αντιπροσωπεύει το βιολί. Καλέστε τους συμμετέχοντες να διακοσμήσουν το εκδοθέν βιολί για τον εαυτό τους και να καταγράψουν τους πόρους, τις δραστηριότητες, τις ασχολίες που τους εμπνέουν και τους ενεργοποιούν.

Μετά από μια σύντομη περίοδο ατομικής εργασίας - ενώ το σχέδιο και η γραφή μπορούν να συνεχιστούν - ανοίξτε τη δυνατότητα σε όσους επιθυμούν να μοιραστούν αυτά που έχουν συγκεντρώσει.

Για ατομική εργασία στο σπίτι, μπορούμε να σας δώσουμε την Κάρτα Αυτοθεραπείας.

Η δεύτερη δεξιότητα που χρησιμοποίησε ο Άμινμπεγκ ήταν η ανάγνωση και η επαναδιατύπωση της επιστολής.

Εδώ μπορούμε να μιλήσουμε για τα ακόλουθα θέματα:

Κάρτα περγαμηνής: τι μπορεί να αντιπροσωπεύει ο γραμματισμός, και κυρίως η ικανότητα ανάγνωσης; Πόσο κρίσιμοι είμαστε σε αυτά που διαβάζουμε και ακούμε; Ποιος και γιατί μπορεί να εξαπατηθεί/χειραγωγηθεί; Πώς μπορούμε να το αποφύγουμε αυτό;

Ξαναγράφοντας την κάρτα του πεπρωμένου μας: τι γράφει το δικό μας πεπρωμένο; Πώς μπορούμε να το ξαναγράψουμε;

(Αυτή η κάρτα/το περίγραμμα αξίζει να μοιραστεί για ατομική επεξεργασία στο σπίτι. Απαιτεί τουλάχιστον μία ή περισσότερες πρόσθετες συνεδρίες και έναν εκπαιδευμένο συντονιστή).

Η τρίτη δεξιότητα είναι το σκάκι.

Εδώ μπορούμε να συζητήσουμε τα ακόλουθα θέματα κατά την ολοκλήρωση του περιγράμματος:

Σκακιστική κάρτα: τι μπορεί να αντιπροσωπεύει το σκάκι; Πόσο καλά κατανοείτε τις διαδικασίες και την ανθρώπινη δυναμική;

Ποιες είναι οι επερχόμενες "σκακιστικές παρτίδες" σας; Γράψτε τις πάνω από το σκακιστικό πιόνι. Σε τι θα θέλατε να βελτιωθείτε; Γράψτε το πάνω στη σκακιέρα.

Ποιες είναι μερικές από τις επόμενες εργασίες και κινήσεις που θα κάνετε για να το πετύχετε αυτό; Γράψτε το κάτω από το σκακιστικό πιόνι.

Μετά από μια σύντομη ατομική εργασία - ενώ μπορείτε ακόμα να συνεχίσετε να ζωγραφίζετε και να γράφετε - μπορούμε να δώσουμε τη δυνατότητα σε όποιον θέλει να μοιραστεί αυτό που έχει γράψει.

Κλείσιμο / Έξοδος:

Όταν τελειώσει ο χρόνος μας, θα υπάρχουν ακόμα άνθρωποι που θα ζωγραφίζουν, θα χρωματίζουν, θα εργάζονται. Θα ολοκληρώσουμε τη συνεδρία με το να βγουν όλοι από το χώρο της ιστορίας για τα επόμενα λεπτά. Θα βγείτε στην πύλη και θα συναντήσετε όποιον είναι έτοιμος, έναν προς έναν.

Εκεί, του ζητάτε να σας δείξει τη σκακίερα του, αν θέλει, και τον ρωτάτε ποια είναι η επόμενη κίνηση που θα κάνει για να κερδίσει την επόμενη παρτίδα σκάκι στη ζωή του.